Ч. 57 Субота 13 (25) марта 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі".

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциі:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45

Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

На вечірнім засіданю дня 22 с. м. вела ся нарада над справою **підвисшеня платні учителів шкіл народних.** Виділ краєвий предложив справоздане, з проектами дотичного закона і над ними розпочала ся дискусия. Перший промавляв пос. Ем. **Торосевич** і заявив ся против проекту закона доказуючи, що в соймі знаходять ся бацилліі ліберальізму, а він хоч би єго й названо реакционером мусить дати вираз свому переконаню. — За проектом промавляли посли Бернадзіковский, Малаховский і Цілецкий. Сей послідний поставив додаткову резолюцию такого змісту: Сойм взиває ц. к. кр. Раду шкільну, щоби звертала більшу увагу, чи антисуспільні аґітациі ширять ся серед народних учителів і щоби в данім случаю в дорозі дисциплінарній старала ся усмирити той небезпечний рух.

Опісля промавляли ще посли Вахнянин і Солескиий та віцепрезидент кр. Ради шкільноі Бобжиньский, по котрого довшій бесіді і всесторонних поясненях пос. Цілецкий взяв назад свою резолюцию. В специяльній дебаті ухвалено відтак закон після звістного вже проекту Виділу краєвого, взглядно краєвоі Ради шкільноі і остаточно **в третім читаню ухвалено закон о підвисшеню платні учителів** майже одноголосно через повстане.

На вчерашнім ранішнім засіданю (дня 23 с. м.) відповідав правительственний комісар радник Двору ґр. Лось між иншими на інтерпеляцию пос. Вахнянина в справі шкід які робить Буг в Старогороді. Ц. к. Намістництво ще в лютім, отже ще перед інтерпеляциєю, поручило ґеометрі Стербі здоймити плян Буга під Старогородом, а на основі того пляну буде виготовлений дальший проєкт будови для охорони від шкоди.

На інтерпеляцию пос. Окуневского в справі языка урядового в переписці гр. кат. урядів парохіяльних з властями, Правительственний комісар сконстатував, що аж до другоі половини 1897 жалі на невиконуване приписів були рідкі. Аж від тоі пори почали уряди парохіяльні рускі звертати вислані до них письма польскі, або й рускі адресовані по польски а звертали іх нераз не отворивши навіть або просто до уряду, що то письмо до них вислав, або до консисториі. В многих случаях могло то вплинути шкідливо на хід урядованя і длятого показує ся потреба означити ясно становище правительства. Правительство єсть іменно того погляду, що зі взгляду на прислугуючий урядам парохіяльним круг діланя треба відріжнити: 1) справи, в котрих уряди парохіяльні виступають яко сторони, до котрих треба зачислити справи відносячі ся до душпастирства, до заряду майном церковним і парохіяльним і т. п.; — 2) справи, котрі відносять ся до порученого урядам парохіяльним веденя метрик. В справах належачих до першоі катеґориі уряди державні в Галичині обовязані з гр. кат. урядами парохіяльними переписувати ся в язиці рускім, о скілько в поступованю судовім не має примінена розпоряджене міністерства справедливости, після котрого треба уживати до сторін того язика, в якім була внесена жалоба. За то в справах веденя метрик власти державні після точно обєктивноі інтерпретациі істнуючих приписів не мають обовязку кореспондувати з гр. кат. урядами парохіяльними в язиці рускім.

О скілько гр. кат. уряди парохіяльні в характері урядів метрикальних мають побіч функций церковних поручений ім державою круг діланя, суть они обовязані властям державним і сторонам приватним відповідати на польскі письма і залагоджувати питаня і завізваня властий удїлювані ім в язиці польскім, котрий то язик єсть язиком урядовим властий державних. — З того виходить, що о скілько в послідних часах гр. кат. уряди парохіяльні часто поступають в той спосіб, що письма урядові писані по польски звертають нерозпечатані або незалагоджені, поступоване таке треба признати невідповідним і з приписами незгідним. Власти будуть доглядати того, щоби ті норми були виконувані і щоби ухиленя против приписів що до уживаня руского язика не повтаряли ся.

На інтерпеляцию в справі банку краєвого відповів член Виділу краєвого др. Верещиньский, що Виділови краєвому не звістно про ніякий факт надужитя або протекциі при удїлюваню позичок гіпотечних, а кредит даний гал. банкови кредитовому на копальні воску земного в Бориславі в сумі 500.000 зр. і кредит даний до висоти 750.000 зр. Товариству броварів львівских призволила рада надзираюча банку краєвого зовсім після приписів статута. Виділ краєвий видасть зарядженє, щоби подания о позички не входили через канцелярию синдика банку.

---

21)

В ДЖУНҐЛЯХ.

(З анґлійского — Редярда Кіплінґа).

(Дальше).

Сьвіжо зловлені слоні сіпали посторонками і від часу до часу верещали з нетерпеливости і гніву. Тогди то міг малий Тумаі чути, як єго мати в наметі, що стояв недалеко, сьпівала малому братчикови стару, староньку пісню — про бога Шіва, що колись давно наказав всім зьвірятам, що мають істи:

Шів нам збіже родить,
Вітрам каже дути,
А хоч невидимий
В джунґлях любить бути.

Дав жите нам людем,
Тай нам помагає,
В єго руках джунґлі,
Весь сьвіт спочиває.

Дав царям корони,
А дідам торби,
Тигрови дав кігті,
Дасть нам і гроби.

А моій дитинці
Дав красу і сьмілість,
Губоньки рожеві,
Палкі очи в цілість.

Дав їй силу в руки —
Спи синоньку спи,
Будеш в джунґлях незадовго
Ловити слоні.

Малий Тумаі вторував за кождою стрічкою своім радістним: бум! бум! Єго мати сьпівала єму колись ту саму пісню, і чи то могуча рука бога Шіви, що спочила легенько на єго очах, чи утома, яка настала по зворушенях дня — досить, що послідне бум! чути було лиш дуже слабо; а сьпів матери ледви прошумів, коли хлопець саме перед Каля Наґом витягнув ся на купу паші і заснув. Слоні, видко, взяли собі примір із свого сторожа; поклали ся один по другім, лиш сам один Каля Наґ ще стояв, і то підносив, то спускав уха, мов би хотів чути, як шумить холодний нічний вітер. А воздух був повен тих якихсь дивних нічних шумів, що разом взяті, творять чорну глухість ночи — ось терли ся бамбусові стебла об себе, — в підземних дірах і норах шелестіло — дрімаючі птиці в очереті залопотіли иноді крилами, а десь далеко, дуже далеко чути було як шумить якийсь водоспад. Малий Тумаі спав, і єму снило ся — він нараз вчинив ся в якімсь краю чудес, і Каля Наґ підніс ся на задні ноги, вхопив сагіба Мек Кіна своім хоботом і танцював.... танцював....

Малий Тумаі аж крикнув в сні і пробудив ся. Єму танець ноги підкидав, і саме, коли він хотів хопити ся сагіба за поли від сурдута, кинув ся так, що аж вдарив ся об якийсь паль. — Гай! Йи! Арре! — Хлопець здивований став протирати собі очи. Каля стояв як би якась чорна потвора в сьвітлі місяця — але не гойдав ся як звичайно, лиш стояв тихо, зовсім тихо і підніс уха до гори. Малий Тумаі поклав ся горі лиць і споглядав задумчиво на чорну постать, котра проти зьвіздистого неба видавала ся величезною.... а чуй!.... що то було?.... То загуділо — як би несло ся десь дуже, дуже здалека, ніби від тих ясних зьвізд, мерегкотячих на небі — грімке „гуг-юуг!" дикого слоня. Глухота чорноі ночи щезла як би на якийсь чародійний знак — всі слоні в загороді схопили ся якби земля під ними горіла — сіпали посторонками і бурмотіла, аж поприбігали заспані Магути з великими довбнями, та позабивали палі глубоко в землю. Один із молодих слонів вже майже вирвав був свій паль, але великий Тумаі взяв ланц з Каля Наґа і спутав ним неспокійного слоня за одну задну а одну передну ногу; відтак скрутив перевесло з соломи і спутав ним Каля Наґові ноги, та сказав: Чуєш, ти чорний ужу — ти спутаний і не можеш рушити ся з місця. Памятай собі.

Новинки.

Львів дня 24-го марта 1899.

— **З читалень „Просьвіти“.** Дня 12 марта відбули ся загальні збори читальні „Просьвіти“ в Стинаві вижній, сполучені з вечерницями в честь роковин Т. Шевченка. З рамени виділу філії прибув яко делегат др. Ярослав Олесницкий. Читальня тая, ведена самими селянами, розвиває ся гарно. Сходини відбувають ся правильно що неділї і сьвята, члени читають охочо книжки і часописи. Головою читальні вибраний начальник громади, котрий спрняє справі просьвіти. На вечерницях промовляв др. Олесницкий, відчит про Шевченка держав молодий сьвідомий селянин Стефан Мушак, решту програми виповнили співи і деклямациї. — Дня 18 марта відбули ся загальні збори читальні „Просьвіти“ в Угерску. Від виділу філії прибули яко делеґати др. Евгеній Олесницкий і о. Бобикевич. Читальня тая веде ся взірцево. Містить ся она в прегарній просторій сали новозбудованого дому церковного; членів есть 92, до читальні приходять також женщини і молодїж. Справоздане зложене вельми дїяльним головою о. Горалевичем, виказало гарний розвиток читальні і дало гарне сьвідоцтво про народну сьвідомість сего села. До нового виділу вибрано самих честних і розумних господарів, головою окликано однодушно о. Горалевича. По зборах відбули ся виклади. Др. Олесницкий викладав „про головні основи права спадкового“, о. Бобикевич „про бацилї“. Оба виклади живо заінтересували присутних, котрі дякували щиро прелеґентам за їх труд. Закінчили вечер патріотичні деклямациї, проголошені дїтьми і господарями.

— **Вокально-деклямацийні вечерниці в Теребовли** в память 38-их роковин смерти Т. Шевченка відбудуть ся дня 26 с. м. в сали маґістрату при участи „Львівского Бояна“ і звістного цитриста о. Купчиньского з такою програмою: 1) Вступне слово. 2) Бортняньского „Услиши Господи“ хор мужеский. 3) Фортепян сольо. 4) Шевченка „Кавказ“ деклямация. 5) Пижанковского „Минули літа молодії“ сольо сопранове. 6) Колесси „Козаки в піснях народних“ хор мужеский. 7) Сольо барітонове. 8) Колесси „Ой умер старий батько“ хор мужеский. 9) Шевченка „До Котляревского“ деклямация. 10) Цитра. 11) Вахнянина „Гурра у бій“ хор мужеский. — Початок вечерниць о годині $7^1/_2$. — Цїни місць: крісло 1 зр., вступ на салю 50 кр., а для селян і міщан 20 кр. — Комітет заступають Р. Т.: А. Тимус, К. Лещишак і П. Карпиньский.

— **З Чортківщини** пишуть: В церкві Ягольниці (місті) есть старий іконостас, котрий по поставленю нового може зовсїм змарнувати ся. А шкода! бо як знатоки заявили, він може ще служити. Есть то вид повного іконостаса, точно після нашого обряду; потребував би лише відновленя і деякої направи. На жадане може місцева церков відступити сей іконостас за дуже дешеву цїну. Замітити треба, що деякі образи, мимо старости, виглядають красно ще тепер; а що они мають — як говорили знатоки — знамена мальовил з Атоньскої гори, то могли би знайти місце і в якім музею. Вп. артист маляр Корнило Устиянович мав нагоду оглядати згаданий іконостас, то й міг би ласкаво подати близші інформациї для інтересованих.

— **В Дїдилові** недалеко Львова лютує пятнистий тиф і кір. Майже що друга хата лежить хтось хорий на тиф, а дїти падуть жертвою дифтериї. (Тепер дифтерия притихла, а натомість проявив ся кір). Як сконстатував окружний лїкар, в Дїдилові звиж 56 людий лежить хорих на пятнистий і жолудковий тиф, а мимо частих оглядин лїкарских число хорих росте з кождим днем.

— **Великі снїги** упали сими днями в деяких околицях Галичини і на Угорщині. На Угорщині снїг пошкодив богато садовині, котра в полудневих сторонах краю вже була розцвила.

— **В часї відправи Богослуженя** в місті Раб на Угорщині дістав епископ Залька апоплектичного удару. Стан его здоровля грізний.

— **Слїди столїтного кладовища** відкрито сими днями в часї копаня фундаментів під каменицю при ул. Бальоновій побіч церкви сьв. Параскевії у Львові. Найдено в земли 9 людских черепів і богато костий, котрі похоронено на янівскім кладовищи. Здаєть ся, що після давних звичаїв, то кладовище належало до церкви сьв. Параскевії.

— **Увязнений жених.** Немила пригода лучила ся у Відни торговельному аґентови Шумановскому. Коли ішов з цїлою весїльною дружиною до церкви, аби повінчати ся, арештувала его полїция, бо довідала ся, що жених украв свому принципалови 250 зр.

— **Обманцї.** З Ропчиць утік минувшого тиждня гандляр деревом Сруль Гірш з жінкою і дїтьми, зарвавши ріжних людий на звиж 60.000 зр. Гірш обголив в Тарнові бороду, обтяв пейси і виїхав на Угорщину. — Подібної штуки доказав в Ряшеві Йосиф Толер, котрий сфальшував векслї на 3000 зр. і пропав без вісти.

— **Пригода Мадяра.** Сими днями приїхав на зелїзничий дворець в Кракові Дезидерий Шуберт, син купця з Будапешту. Купив білет II-ої кляси до Відня, а опісля трохи підпитий пішов до ждальні. Тут заснув на хвилю, а пробудивши ся, гадав мабуть, що находить ся в своїй спальни, бо розібрав ся аж до біля і положив ся на канапі спати. Панї, що були в ждальни, поутїкали і зі встиду і страху, бо гадали, що то божевільний. Аж полїция зробила конець замішаню, бо одїла як слїд непритомного Мадяра і умістивши его в ваґонї, вислала до Відня.

— **Бійка між робітниками.** В Голешеві, місцевости віддаленій о 10 кільомегрів від Тїшина, прийшло дня 14-го с.м. до кровавої бійки межи робітниками італїяньскими і хорватскими, що були заняті в пруской фабрицї цементу Ґольдштайна. Італїянцї, своїм звичаєм, бороли ся ножами. В бійцї упало трех Хорватів трупом на місци, двох померло за кілька годин, а шіснайцять потерпіло більші або меньші рани. Один з погибших був цїлком порізаний, мав поторгані внутренности, а крім того кільканайцять ран по цїлім тїлї. Всїх виновників арештувала жандармерия.

Штука, наука і література.

— **Дзвінка ч. 6** з дня 20 марта містить: Казку з житя зьвірят „Пташки в гніздочку“; — докінчене повістки „Самбо, малий Африканець“; — дальшу часть „Учених розмов Никольця з татком“ Ост. Макарушки; — докінчене оповіданя Стефана Пятки „Хрущі“; — „Загадки“ Стефана Пятки; — байку „Осел а воля“ В. Боровика і стишок „Весна“ переповів О. Л—ний. В сім числї поміщено портрет Івана Франка.

Телеґрами.

Відень 24 марта. Pol. Corr. заперечує чутку мов би то межи італїяньским а росийским правительством вели ся переговори в справі участи Папи в мировій конференциї. Справа та взагалі не стоїть вже на порядку дневнім.

Відень 24 марта. Вість мов би то служачий в бактеріольоґічнім інститутї, Шнайдер занедужав на джуму, есть неправдива.

Его батько, дїд і прадїд робили давнїйше так само по сто разів — але Каля Наґ вислухав сим разом мовчки приказу і не відповів на то як звичайно глубоким глоктанем. Стояв зовсїм тихенько з піднесеною головою, розложивши великі уха, як би які віяки та дивив ся в темну ніч просто в ту сторону де горби Ґаро.

— Уважай добре на него, коли би він в ночи був неспокійний — сказав великий Тумаі до свого сина та пішов до хати спати. Малий Тумаі лише що зачав дрімати, як нараз один посторонок урвав ся і голосно луснув а Каля Наґ вийшов собі як пан своєї вязниці, так спокійно і тихенько, як та хмара, що відорве ся від чорного вала на небі. Малий Тумаі побіг за ним, босїсенький по каменистій дорозї і став кликати за ним придушеним голосом: Каля Наґу! Любий, солоденький Каля Наґу! Возьми мене з собою!

Слонь обернув мовчки голову, поступив ся відтак крок чи два назад і наставив хлопцеви свій хобот. Малий Тумаі як стій опинив ся на своїм звичайнім місци на карку слоня а Каля Наґ зайшов в гущавину Джунґлїв.

Від сторони як загорода понесло ся дике трубіне — але незадовго в глухім лїсї затих всякий голос а Каля Наґ сунув ся наперед. Корчаста висока трава шуміла з обох боків як та филя, що суне ся вадовж корабля; часом затріщали повікуваті ростини розскакуючись понад хребтом Каля Наґа, або ломили ся дерева, коли він плечима об них зачепив. Але серед сего шуму сунув ся він тихцем, як би якась мара. Дорога ішла в гору, але малий Тумаі не міг ніяк зміркувати, в котру сторону они ішли.

Каля Наґ вийшов на верховину пасма горбів а хлопець побачив, як сьвітло місяця поблискувало на кілька миль доокола поміж верхами дерев — ба, місяць і ніч старали ся нїби навзаводи розливати чорну пітьму і ярке срібло по вершках дерев. Тумаі натягнув шию і отворив очи так широко як лиш міг — бо земля трясла ся, а лїс глубоко в долинї під ним став нїби повен житя. Великий рудий лилик перелетів ему попри саме ухо — якийсь шипун (їжатець) зашелестів в гущавинї а медвідь сопів в ямі, котру собі копав. Каля Наґ пустив ся знову дальше — простїсенько в долину — тепер вже неспокійно і мовчки, але зі страшним напором, так борзо як би вихор, що все ломить перед собою. Величезні его ноги порушали ся одностайно і правильно як би молоти при якійсь паровій машинї — за кождим кроком робили три лікті — а поморщена скіра шелестїла в суставах. Хащі сподом тріщали, як би хтось розривав мічно сплетені мати; молоді, пружливі дерева розскакували ся з дороги і як би з мести били по боках а повікуваті ростини чіпали ся клеваків та насували ся влізливому на хребет. Малий Тумаі мало вже що не розплакав ся гіренько, бо колючі ростини дерли его і розривали тїло а Каля Наґ перший раз не слухав его слів, хоч і як він просив і грозив. Хлопець положив ся на самім переді на карку і хотів сховати ся межи ухами; але в души волів би був лежати дома на сїнї і думати і не вибирати ся нїколи подивити ся на танець словів.

Земля стала багниста. Каля Наґові ноги стрягли глубоко і з глухим лоскотом добували ся із ям в памулї. А тепер ще спустила ся і сїра мрака та обкрила їх своєю холодною блискучою одежию. Аж ось дійшов до них шум води; Каля Наґ шукав за кождим кроком осторожно ногами дороги і прийшов над якусь малу бистрицю. Каля Наґ кинув ся у воду, що від него піднялa ся з шумом в гору і мало що малого Тумаі не вхопила з собою. — Аґі! — сказав хлопець, що дрожав і аж зубами дзвонив від студени. — Таже тут аж роїть ся від слонів. Таки так!... сеї ночи буде їх танець!

Каля Наґ, з котрого вода аж капала, видобув ся на другий беріг та став лїзти на стрімкий горб. Але тепер не був вже сам і замість гущавини була вже готова удоптана стежка, шість стіп широка, на котрій поодинокі стебла тростинові на дармо силували ся підняти ся знову до гори. В сїрій мрацї як би було повно якихсь величезних чорних тїний і коли малий Тумаі оглянув ся доокола себе, побачив, що якийсь великий слонь як-раз вилїз із води а блїде сьвітло місяця заблисло в его маленьких очах і на змочених клеваках. Відтак пустив ся знову дальше, ішов то в гору то в долину, а зі всїх сторін доокола чути було занепокоєне трублене і лоскіт пукаючого галузя.

Інсбрук 24 марта. Збори німецко-тирольскої комісиї виборчої постановили 19 голосами против 13 виключити з тої комісиї пос. Ґрабмаєра з причини его становища політичного.

Цельовец 24 марта. Сойм передав звістне внесенє пос. Геслінґера в справі §. 14 комісиї правно-політичній. Против того голосували клерикали і Словінці.

Рим 24 марта. Парлямент відрочений аж до дня 25 цьвітня с. р.

Переписка зі всіми і для всіх.

Виборець: 1) Жінку при виборах може заступати еї чоловік хоч не платить податку, але лиш в такім случаю, коли не заходять такі обставини, котрі би его виключали взагалї від права вибору. §. 8 ординапиї виборчої каже так: Заступником ані повномочником не може бути той, хто не єсть горожанином держави австрийскої або не уживає власновільности, не єсть допущений або виключений від права вибору. (§. 2 і 3 Орд. виб., в котрих сказано, що особи войскові официри і рядові з виїмкою непокликаних резервістів і особи укарані засудом судовим). Але слова „не єсть допущений“ можна би також і так розуміти, що скоро він не платить податку, то й не єсть допущений, а знов яко чоловік жінки має право заступати еї — отже виходить путанина і на упертого міг би хтось недопустити такого повномочника а в такім случаю треба би аж правувати ся. — 2) Член громади на основі §. 8 може заступати другого при голосованю, хоч сам не голосує. — 3) §. 23 Орд. виб. каже: Виборець голосуючий письменно, подасть на картці (отже на одній, а не на двох) списані окремо назвиска радних, а окремо назвиска заступників у відповіднім числї. — **Внук Чагарина:** Хто хоче бути принятим в члени львівского „Народного Дому“, мусить внести письменне подане до Совіта „Народ. Дому“ — ну, і очевидно мати такі услівя, котрі би его кваліфікували на члена сеї інституциї. Замовчуванє свого национального переконаня лиш длятого щоби дістати ся в члени сеї інституциї булоби підступом і безхарактерностию. Свого пароду, своєї національности не годить ся, не повинно ся вирікати під ніяким услівем. Щось подібного лучає ся хиба лиш серед досить здеморалізованої під сим взглядом цілими віками рускої суспільности. Не треба там пхати ся, де не належимо і де нас не хотять мати. — 2) Чи їхати на всесьвітну виставу до Парижа в 1900 р.? — Се дуже взглядна річ. Як би ми могли що вдіяти, то сказали би ми кождому пересїчному Русинови, значить ся такому, котрого маєток, взглядно служба, не дає більше річного чистого доходу як 1000 зр. (бо звістно, що й 3000 зр. річної платні ледви чи дають ще чистих 1000 зр. доходу), німецкою приповідкою: „Bleibe im Land und nähre dich redlich“, або по руски: „Сиди тихо і не рипай ся!“ — Хосен зі всіляких вистав дуже проблематичний; найбільший ще єсть для безпосередно або посередно інтересованих. Але для тих, що їздять на вистави, щоби лиш на них подивити ся, а відтак вернувши, мати чим хвалити ся і о чім говорити, то лиш новомодний спорт, такий самий, як їздити на колесі, щоби аж язик з рота виліз. На виставах натовплюють на однім місци тілько всіляких, ріжнородних і незвичайних предметів, що чоловік не в силї всего нараз оглянути, не в силї оглянути з дійстною користию навіть за кілька неділь. Ми того погляду, що вистави не мають того великого значіня культурного, яке їм дехто з великого для них одушевленя приписує. Вистави, по нашій думці, то новомодні великі ярмарки, на котрих кождий хотів би щось заробити; а що до зарібку, треба й богато таких, що давали би заробляти, то треба їх заманювати всілякими можливими способами, та обіцювати навіть того, чого дійстно нема. Впрочім може хтось бути й иншого погляду, але на всякий случай можна сказати приповідкою: Добре дуріти, коли приступає — добре їздити, коли суть гроші: але 500 зр. то хиба лиш тілько, щоби якраз по дорозї повитрясати всї кишенї, перейти ся з двірця на місце вистави, з'їсти французский обід, та вечеру, і вернути назад окритим славою, що було ся на всесьвітній виставі 1900 р. в Парижи. Не маючи нікого знакомого в Парижи і не будучи чоловіком сьвітовим, не добре єсть пускати ся самому до Парижа, так само, як не питаючи броду, лїзти у воду, бо можна би дуже легко напитати собі по дорозї, десь на улици доброго „приятеля“, котрий поміг би так очистити кишеню, що не було би иншої ради, як хиба просити полїцию, та амбасадора, щоби своїм коштом відставили аж до місця приналежности. Також і без знаня язика годі пускати ся, хоч в Парижи знайшов би богато Поляків. — (На дальші питаня відповідь пізнїйше). — **В. В. Срдп.:** 1) Здає ся, що у тої жінки буде сильний нежит (катар) жолудковий; коли з уст чути н. пр. стухлими яйцями, то річ певна, що то нестравність і катар жолудка. В такім случаю найліпша рада строга диета: не їсти ніяких таких страв, котрі були би шкідливі. Найлїпше зарадити ся лікаря, нехай він на перший початок курациї запише такі ліки, котрі потрібні до усуненя недуги а відтак треба строго держати ся розпорядженя лікаря і заховувати диету. 2) Діраві зуби найлїпше дати запльомбувати у лїкаря від зубів, а коли годї, то за кождим їдженєм добре полокати зуби лїтною водою. На ніч треба ще розпустити в лїтній водї кілька зерен Kali hypermanganicum (купує ся в аптиці за 5 до 10 кр.) щоби вода була рожева, і тим виполокати зуби. — **І. Слав. в Ром.:** 1) Що до льосів виставових, то пригадайте ся по першім, бо ще не маємо повного виказу, але уважайте, до кого маєте адресовати; я не обовязаний приймати листи адресовані на чуже імя, бо даю відповіди а не хто инший. — 2) Знаряди господарскі, скоро не ходить о красу, найлїпше намащувати карболїнеом. Коли же розходить ся конче о фарбу — то вже Ваша воля і ґуст маляря. Кожда фарба з часом пустить. — **Евст. Дом. в Белз.:** Не витягнені. В давнїйшім премієвім тягненю витягнено льос серия 6257, але число 6, а Ваше 77.— (Дальші відповіди пізнїйше).

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди.

Наконець станув Каля Наґ на вершку якогось горба. Тут була рівнина, може три або чотири морґи велика; доокола неї була гущавина, але в середині того круга була земля так убита, що здавало ся як би то була тверда скала. По середині стояло кілька великих дерев, але долом на них не було галузя та й кора з них була обдерта так, що біле дерево сьвітило ся в сьвітлї місяця. З гори звисали зелені пнучі ростини, котрих чашечки як би на сон позамикали ся, але впрочім в цїлім крузї не було видко ані одної ростини, ані одного листочка, ані зеленого стебла — всюди лиш тверда, міцно удоптана земля. А цїлу ту площу обливало срібляве сьвітло місяця — лиш тїни слонів пересували ся по ній мов чорне гайвороне. Малий Тумаі дивив ся і дивив ся, що аж мало ему очи не вилїзли з голови, а коли він так обертав ся на всї боки, виходило що раз більше і більше чорних постатий з темної гущавини на полянку. Малий Тумаі умів лиш до десяти числити і він числив та числив, аж ему в голові закрутило ся. А з лїса ішов шелест, який там робили слонї прокладаючи собі гущавником дорогу, але скоро лиш опинили ся на полянї, то рушали ся тихенько як духи.

Були там самці слонї з довжезними клеваками та з пнучими ростинами і колючковатим галузем в поморщеній шкірі, там були товсті самиці, під котрих черевами скакали слонятка високі на три або чотири стопи — там були й молоді парні, що ніби дуже пишали ся своїми клеваками, та й старі слониці зі згризливим лицем та рапавим як кора хоботом. Не бракло й стадників, котрих тіло було вкрите глубокими близнами, а у одного з них був клевак відломаний при самім писку і коло него була глубока діра показуюча місце, де вдарила страшна лаба тигра. Декотрі стояли голова при голові та кивали ними поважно то в гору то в долину, або ходили парами то сюди то туди — або й держали ся осібняком та відповідали голосним трубленєм на давані знаки тих, що надходили. Тумаі знав, що ему не стане ся нїчого злого, доки він сидить тихо у Каля Наґа на карку, бо навіть серед лютого заворушеня в кеддазї дикі слонї не кидають ся на людий, що сидять на карках освоєних. Але слонї на полянцї мали о чім иншім думати як о людех. Лиш раз они налякали ся і станули тихо та підняли уха до гори і нащурили їх, бо в лїсї забренїли зелїзні пута, що били ся об себе — але то був лиш Пудміні, слонь сагіба Мек Кіна. Він вирвав ся і біг тепер на горб брень! брень! брень! Малий Тумаі побачив ще й иншого слоня з пірваними посторонками і глубокими прорізами в тїлї, які поробили ему ланцухи при розриваню. Та й він вирвав ся видко десь недалеко з якогось табору.

(Конець буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6·05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Сколього	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8·45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Скольогоі Стрия	—	—	—	—	1·40	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).